

## המרגל הקטן

שמי רמי.

אני בן עשר וחצי וגר בבני ברק.

בכל שנה היתה לי מדורת ל"ג בעמר.

תשאלו: מה פרוש "היתה לי?" - אסביר לכם.

בשכונה שלי אין מדורה אחת לכלם. כל קבוצת ילדים מכינה מדורה משלה.

למדורה שלי קראו "המדורה של רמי", והיתה גם מדורה מתחרה בשם "המדורה של שייקה".

גם שייקה וגם אני מסגלים לארגון מדורות כמו שצריך, ולכן דוקא שנינו עמדנו בראש המדורות.

וכך, בשבועים לפני ל"ג בעמר נערמו להן שתי ערמות קרשים במקומות שונים, כשכל קבוצה מתנפחת עם מתחריה מי אסף יותר קרשים.

כשאחת הקבוצות היתה משיגה דלת זרוקה, היה הדבר נחשב להפסד לקבוצה השנייה.

ממש תחרות. כמעט מלחמה.

וכמו במלחמה רגילה, היינו צריכים להזהר ממרגלים...

בל"ג בעומר לפני שנה הודענו בהפסקה ליוסי, שאחרי  
הלמודים גלף לקחת כמה קרשים מפח אשפה של בנין אחד.  
במקרה שמע אותי ראובן, מהמדרה של שייקה, ואחרי  
הלמודים, כשהגענו למקום, ראינו כמה ילדים מהמדרה של  
שייקה יוצאים משם עם הקרשים...

יום אחד, כשעמדנו ליד הערמה שלנו והתעצנו היכן  
כדאי לחפש קרשים, ראיתי לפתע את שמוליק. שמוליק גר  
בשכונה שלנו, אבל הוא לא היה שיף למדרה "שלי".

"מה אתה עושה פה?" שאלתי את שמוליק.

"ממ...סתכל... מלמל."

"בשביל מה?" שאלתי בכעס, "כדי לרגל אחרינו ולספר  
לשייקה איך אנחנו מתכננים?"

"לא!" אמר שמוליק, "אני לא מרגל!"

"בטח שהוא מרגל," אמר יוסי, "ראיתי אותו מסתובב  
ליד המדרה של שייקה."

"זה נכון?" שאלתי.

"זה נכון," אמר שמוליק במבוכה, "אבל..."

"כלי אבל!" אמרתי בקשיחות. "לך מכאן, ואל תעז  
לבוא לכאן!"

שְׁמוּלִיק הַסְתוֹכֵב וְהַלֵךְ, עָצוּב וּמְבִישׁ, וְאַנִּי טִפַּחְתִּי עַל  
כְּתָפוֹ שֶׁל יוֹסֵי בְּסָפוֹק: "הָרְגוּל הַנִּגְדִי שְׁלָנוּ עוֹבֵד טוֹב,"  
אָמַרְתִּי לוֹ.

כִּן חָלְפוּ הַיָּמִים. עֲרֻמוֹת הַקֶּרָשִׁים גָּבְהוּ. בְּבֶת הַהֶמֶן  
הוֹכְנָה וְהַסְתָּרָה בְּבִיתִי, כְּדִי שְׁלֹא יָרְאוּ אוֹתָהּ חֲבָרֵי קְבוּצָתוֹ  
שֶׁל שִׁינָּקָה וַיַּעֲשׂוּ בָּבָהּ יוֹתֵר גְּדוּלָּה.  
עַד שֶׁהִגִּיעַ הַיּוֹם הַגָּדוֹל.

ל"ג בְּעָמָר.

בְּשַׁעַה שְׁמוֹנָה הִדְלַקְנוּ אֶת הַמְדוּרָה, כְּשֶׁבְּמֶרְחָק כָּמָה  
מְטָרִים מֵאֲתָנוּ הִדְלָקָה מְדוּרָתוֹ שֶׁל שִׁינָּקָה.

מוֹכֵן, שֶׁכָּל קְבוּצָה הַסְתַּכְּלָה עַל הַמְדוּרָה שֶׁל הַקְּבוּצָה  
הָאַחֲרָת, וּכְבָר הִחֲלוּ וּפּוֹחִים שֶׁל מִי יוֹתֵר גְּבוּהָהּ, שֶׁל מִי  
תִּדְלַק זְמַן רַב יוֹתֵר, וְשֶׁל מִי הַכֵּה יָפָה.

גַּם אֲנִי הִבְטָחְתִּי בַּמְדוּרָתִי וּבַמְדוּרָה הַשְּׁנִיָּה וְחִשָּׁתִּי סָפוֹק  
רַב.

וְאִזּוֹ נִזְכַּרְתִּי בְּדָבָר מְדַאִיג.

פִּסְעָתִי לְעֵבֶר הַמְדוּרָה שֶׁל שִׁינָּקָה. כָּלֵם הִבִּיטוּ בִּי: מָה  
אֲנִי מְחַפֵּשׁ שָׁם? וּבִאֲמַת חִפְשָׁתִּי. חִפְשָׁתִּי וְלֹא מְצֵאתִי.

"מָה אַתָּה מְחַפֵּשׁ בְּדִיוֹק?" שִׁמְעָתִי אֶת קוֹלוֹ הַמְּלַגֵּל שֶׁל  
שִׁינָּקָה.

"אני מחפש את שמוליק, אמרתי.

"את שמוליק?" תמה שייקה, "הרי הוא מרגל שלכם.  
מה יש לו לחפש כאן?"

"מרגל שלנו?" נדהמתי, "מה פתאום? אני גרשתי אותו,  
משום שחשבתי שהוא מרגל שלכם."

"גם אני גרשתי אותו מאותה סבה," אמר שייקה (הפעם  
ברצינות, לא בבוז).

עמדנו שנינו, שייקה ואני, כשבינתיים התקבצו מסביבנו  
ילדי שתי המדורות. עמדנו ושתקנו.

"אני הולך להביא את שמוליק," אמרתי והתחלתי  
ללכת.

לפתע שמעתי קול: "חכה, גם אני הולך!" היתה זה  
שייקה.

צעדנו שנינו, בלי לומר מלה. הגענו לביתו של שמוליק,  
ולאחר הסוס קל נקשנו שנינו על הדלת.

אמא שלו פתחה.

"איפה שמוליק?" שאלתי.

"הוא הלך למדורה, לא?" אמרה אמו.

"לא, הוא לא נמצא במדורה שלי," אמרתי.

"וגם בשלי לא," הוסיף שייקה.

אָמאָ שֶׁל שְׁמוּלִיק נִבְהֶלָה: "מִי יוֹדֵעַ הֵיכָן הוּא!"

"אוֹלֵי הוּא נִשְׁאַר בְּחֶדְרוֹ?" אָמְרָתִי.

פִּסְעֵנוּ יַחַד אֶל דֹּלֶת חֶדְרוֹ. שְׁמוּלִיק יָשָׁב, בּוֹדֵד בַּחֲשֵׁף,  
רָאשׁוֹ שְׁעוֹן בֵּין שְׁתֵּי יָדָיו עַל שְׁלֹחַן הַכְּתִיבָה.

"שְׁמוּלִיק, "אָמְרָתִי, "זֶה אֲנִי, רָמִי."

שְׁמוּלִיק לֹא עָנָה. הוֹסִיף לְשֹׁבֵת.

"גַּם אֲנִי כָּאן," אָמַר שִׁיכָה, "אֲנַחְנוּ רוֹצִים שֶׁתָּבֹא אִתָּנוּ  
לְמִדּוּרָה."

שְׁמוּלִיק הָרִים רָאשׁוֹ וְהִבִּיט בְּנוֹ בְּעֵינָיו דּוֹמְעוֹת, כְּלֹא  
מֵאֲמִין. הִתְדַּהְמָה עַל פָּנָיו הִיתָה מְשֻׁלָּמֶת, רָאִינוּ זֹאת גַּם בְּלִי  
שְׁאֵמֶר דָּבָר.

"סְלִיחָה, שְׁמוּלִיק, אֲנִי מִמָּשׁ מְצֻטָּעַר שֶׁחֲשַׁבְתִּי שְׂאֵתָה  
מֶרְגֵּל שֶׁל שִׁיכָה," אָמְרָתִי.

"גַּם אֲנִי מִבְּקֵשׁ סְלִיחָה," אָמַר שִׁיכָה, "פֶּשׁוּט טְעִינוּ."

שְׁמוּלִיק שָׁתַק וְנוֹתֵר יוֹשֵׁב עַל מְקוֹמוֹ.

"בּוֹא, בְּבִקְשָׁה," הִפְצִרְתִּי בּוֹ.

שְׁמוּלִיק נִעֲמַד עַל רִגְלָיו, הִסְתַּכֵּל בְּאִמּוֹ, שֶׁגַּם מַעֲיִנִיָּה  
זָלְגוּ דְּמָעוֹת, וְאָמַר: "טוֹב, אָבּוֹא לְמִדּוּרָה."

שְׁמוּלִיק לָקַח שִׁקִּית שֶׁל תְּפוּחֵי אֲדָמָה שֶׁהִכִּינָה אִמּוֹ  
וְהִצְטָרֵף אֵלָיו.



כִּשְׁהִתְקַרְבָּנוּ לַמְדוּרוֹת, שָׁמַעְנוּ אוֹתוֹ אֹמֵר: "לַמְדוּרָה  
שֶׁל מִי?"

"שְׁלִי," אָמְרָנוּ שְׁנֵינוּ בְּמִקְהָלָה.

שְׁמוּלִיק הַבֵּיט בְּשִׁיקָה וְכִי וְלֹא יָדַע מָה לַעֲשׂוֹת.

הַבֵּטְתִּי בְּפָנָיו שֶׁל שִׁיקָה, וְשִׁיקָה הַבֵּיט בִּי.

"תִּגִּיד לִי, זֶה לֹא מֵיָתֵר לַעֲשׂוֹת שְׁתֵּי מְדוּרוֹת?" אָמַרְתִּי.

"כֵּן," אָמַר שִׁיקָה, "חֲשַׁבְתִּי עַל זֶה כָּבֵד בַּשָּׁנָה שֶׁעָבְרָה,  
אֲבָל לֹא הֵעֵזְתִּי לְהַצִּיעַ, כִּי פָתַחְתִּי שְׁתֵּסָרֵב."

"אֲנִי מְסַכֵּם," אָמַרְתִּי, "וְעוֹד אֵיךְ!"

לִפְתָּע נִשְׁמַע רַעַם מְחִיאוֹת כְּפִים מִצַּד יְלָדֵי שְׁתֵּי  
הַמְדוּרוֹת, שֶׁהִתְאַסְּפוּ בִּינְתִים סְבִיבָנוּ.

זֶהוּ, יְלָדִים. הַשָּׁנָה יֵשׁ רַק מְדוּרָה אַחַת. הִחְלַטְנוּ שְׁחָבֵל  
שֶׁבֶל"ג בְּעֶמֶר, יוֹם שְׁמִסְמָל אֶהְיָה וְאַחֲנָה, יוֹם בּוֹ פְּסָקָה  
הַמְגִּיפָה בֵּין תַּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, דּוֹקָא בְּיוֹם זֶה נָרִיב  
וְנִסְתַּכְסֵּף.

אֵיךְ קָרָאנוּ לַמְדוּרָה, אַתֶּם שׂוֹאֲלִים? הָאֻמַּת הִיא,  
שֶׁבִּהְתַּחֲלָה רָצִינוּ לְקַרֵּא לָהּ "הַמְדוּרָה שֶׁל שְׁמוּלִיק", אֲבָל  
שְׁמוּלִיק לֹא הִסְפִּים בָּשׂוּם אֶפֶן. הוּא אָמַר שֶׁיֵּשׁ לוֹ שֵׁם הַרְבֵּה  
יוֹתֵר יָפֵה וּמְתָאִים...

"מְדוּרַת ל"ג בְּעֶמֶר".